

KDYŽ TĚ HLAVY VOZY - I.

Číslo 1/2, 16 srpen 2011

Žili jsme tenkrát v tichém, klidném koutě za mostem, obklopeni zelení, lesem a zoologickou zahradou. Tady tam byla stará opuštěná cihelna, ráj to našich dětských her, dobrodružství i dětských lumpáren. V lese, pod klenbou starých rozložitých dubů, byl skryt opuštěný pískovcový lom, bublající potok a palouk s třešňovou, která nás lákala svou chladivou, prázdnou vodou s lekníny a hrdými doutníky.

Jedno prázdninové léto, bylo mi sotva deset, našel jsem v ulici probral z letního ospalého odpoledne pošťasný rozruch. Opuštěná cihelna se plnila drkotajícími krytými vozy taženými hubenými koníky. Cigáni, přijeli cigáni! My děti jsme něco takového ještě neviděli, prostě nevidaná exotika. Nahrnuli jsme se k vozům krytým plachtou, zíraly na pestrobarevné cigánské šaty, které kojící miminka u obnažených prsou a obdivovaly rychlost, s jakou snáší mušketýřské stavby. Pro rodiče nastalo hlídání kurníků, králíků a zahrádek. Šťastně našel zájmu byl mohutný cigán, černý a s bílým v ruce. Konal se u pásu na trávě za táborem. Mne ze všeho nejvíce upoutala krásná mladá cigánka, kojící malé dítě. Divím se, že se vůbec nestyděla, klidně seděla na voze u toho mohutného cigána. Ostatní projevovali u nás nevidanou úctu. S kloboukem v ruce ho oslovovali "Vargou". Náš malý zvlouknul si nikdo nevěnoval. Druhý den jsme do úvodu tábora nesměli, rodiče nakázali. Vzpomínám, že mne upoutalo jeho jméno. Vedle té krásné kojící cigánky seděla holka, asi tak v mém věku, líbila se mi. Obava rodiče se nakonec nenaplnila. Mohutný Varga porušil zde nekonkretit. Snad v každé rodině měli brzy nabroušené nože, nářadí, srpy, kosy a nevím co ještě. Pak koňoví cigáni zase za nějaký čas odjeli. Slehla se po nich zem ... a ... Rok byl za rokem a bylo opět léto. Život studentský, čas sladkých prázdnin a sladkých estnací. Toto léto jsem si oblíbil lesní třešňku, vyhledával její chladnou vodu, lekníny a příjemný chlázek, melodický bzukot hmyzu a pozoroval let váček. Nejúchvatnější tam bylo za vlhkých letních večerů, kdy vodní hladina se leskla tajemnou zátiší. Jednou takhle na zahradě jsem se u ovoce a - ano, neklamou mne už - je to možné? Ano, slyším, opravdu slyším povádomý rachot vozů, vozů s plachtami. Bušící mi srdce: jedou cigáni, cigáni jedou. Mám přetuchu, přetuchu našeho, ale přetěsně nevím sám. Zvědavost mi nedala klidu ani pokoje. Jsou to ti, co tu už byli, nebo nějakí cizí? Ale jsou to jedni z posledních koňujících cigánů, jak smutné. Znovu si vzpomínám, jak přetělně táboření u nás projevovali úctu mohutnému cigánovi -Vargovi. Koupil jsem mu tenkrát paklík tabáku a krabici doutníků, tu pro jeho krásnou šat. Dnes, jako přetělně léty, jdu znovu s bušícím srdcem do jejich tábora. Už poznávám tu impozantní postavu, ano, jsou to oni! Kostky osud hodil, mám trému jako hrom. Zastavím přetělně Vargou, zdravím, kývnutím mi odpovídá a zve mne zároveň k vozu. Tábor zatím není hotov. Zdravím i jeho stále krásnou šat, má vedle sebe malou holku, že by ten bývalý kojenec? A v tom se mi až zatajil dech. U mladé matky stojí hrdá, nádherná snědá dívka, dospívající krasavice, jakých nevidám. Slušnost velí mluvit s Vargou a jen zírat na jeho dceru. Přistupuji a podávám dárky, stejné jako přetělně léty. On dárek přijme a kývnutím mne vyzve k usednutí k prvnímu založenému ohni. Je to pro mne šest. Mohu přetělně přetělně všemi jeho krásné šaty. Poslouchám vyprávění Vargy a stále pokukuji po té krásné snědé holce. S lítostí ovšem konstatuji, že mne vůbec nevzala na vědomí. Neznavím pozvání, po chvíli se zase zvedám. Varga dovolil, že smím opět přetělně dát přetělně. Odcházím, pohlédnu ještě k dívce. Ale ona ani nevzhledne. Uvědomuji si nyní, vady ona nesmí!

-doktor-(pokračování zde)